

NỔ RUNG ĐỘNG TRONG ĐÊM 25 THÁNG 12, 2020.

(Tự truyện)

□

Cam Ranh, thứ Bảy 26/10/1974

Trời mưa rất nhẹ. Cam Ranh mùa này có gió lạnh về đêm. Ngồi cạnh anh ngoài hiên, tâm tư bình thản, 25 năm kết tụ và bắt đầu thực sự trong buổi thứ nhất này.

Trên con phố chính tại thị xã Cam Ranh nhỏ bé, nhìn phong cảnh tập nập đầy nét giang hồ thi vị của những chiếc xe đồ đạc thành hàng dài ngủ lại chờ ngày mai lên đường sớm, tôi thật hân hoan như vừa tìm thấy lại điều gì vô cùng thân thiết. Trước khi gặp anh, cuộc đời tôi được kết nên bằng một chuỗi dài những chuyến đi không mỏi. Có những thành phố tôi đến chỉ một đêm và ngay sáng hôm sau lại già từ không luyến tiếc. Có những nơi chốn tôi dừng chân chỉ đúng một lần!..

Đêm nay, ý niệm về một “*cuộc sống khởi hành liên tục*” đảo điên trong óc. Tôi cứ liếc trộm người đàn ông cao lớn bên cạnh mà nghe thật nhiều rung cảm. Chuyến đi này vô cùng khác biệt với mọi chuyến giang hồ xa cũ. Bây giờ, trên bước đường dong ruổi, tôi có anh là bạn, con người đang chiếm giữ của tôi ngút ngàn kỷ niệm làm sao!

Tuy nhiên, có điểm lạ lùng, đâu biết mình đang nắm hạnh phúc trong tay, vậy mà sao tôi không rời được ý nghĩ “*một ngày nào, tôi chỉ một thân sống đời phiêu lãng?*” Tâm hồn bỗng dưng chao đảo, tôi ngược nhìn anh hỏi khẽ:

“Anh có nghĩ rằng chúng mình sẽ được cùng nhau giang hồ cho đến chết?”

Anh cúi xuống tôi, vẻ ngạc nhiên:

“Sao em lại hỏi thế? Từ nay, đâu bao giờ anh và em còn sống cách xa nhau?”

*

**

Trong ngôi nhà anh Thùy, chúng tôi nằm chuyện trò chờ sáng, đạp xe đồ lên Dalat. Anh phân tích thật kỹ về con người và tâm tư tôi với giọng điệu e dè vừa phải:

“Anh nói điều này, em đừng la anh nhé. Khi thoát gặp em, anh đã nhận ra bản năng chinh phục mạnh mẽ trong em. Nói đúng hơn, em có cái vẻ ‘*cố tình chinh phục*’ người đối diện. Đúng hơn phải gọi là ‘sức thu hút’. Anh tìm hiểu nhưng vẫn không biết do đâu nảy sinh như thế. Khi em muốn điều gì thì bằng mọi cách em thực hiện cho có. Tình

yêu của đàn ông cũng chỉ là một trong những điều muốn ấy. Em không thuộc mẫu con gái mời chào lời là, nhưng người đàn ông nào đã được em chọn, thế nào rồi cũng bị khuất phục trước em.”

Anh ngần ngại tiếp:

“Tuy nhiên, em cũng thuộc *type* khi đã nắm trong tay điều mình tìm kiếm thì lại hủy bỏ nó ngay một cách tàn nhẫn. Thành ra dù tin tưởng em yêu anh mà phải đợi đến bây giờ, ra đi với nhau, anh mới dám nói câu này: *‘Nếu có được anh, yêu thương tôn vinh và từ bỏ tất cả để đi theo, có anh rồi mà lại hủy bỏ thì lần này phải kể là một thành tích có hạng của em!’*”

Tôi ngạc nhiên:

“Em đâu bao giờ có ý nghĩ như thế về anh? Phải nói rằng em say mê anh cũng bằng như anh đã yêu em, làm sao còn một góc nhỏ nào để chen vào sự hủy diệt?”

Và tôi thành thật:

“Ồ trên, anh nói những điều rất lạ với em, nhưng hình như không phải là sai. Nhưng em tự biết mình không bao giờ mang tư tưởng *‘muốn chinh phục bất cứ ai, luôn cả đó là đàn bà, con nít’*. Với em, tình cảm đến tự nhiên bằng trái tim chứ không cần chinh phục bằng vật chất hay thủ đoạn. Khi mang ý nghĩ chinh phục có nghĩa rằng từ căn bản là mình đã thua.”

Anh nhìn tôi thật sâu:

“Em có biết trong con người em, tài năng đa diện, sự thông minh hãn hữu, vốn hiểu biết phong phú, nổi bơ vơ độc đáo, nét cô đơn dày đặc... là những thứ đem cho em thắng lợi và rất dễ làm mềm lòng người khác phái? Nếu mức độ mềm lòng chỉ dừng lại ở đối tượng thì không có gì đáng nói; điều khiến anh lo ngại là chính em sẽ bị cuốn hút luôn trong những cảm tình của đàn ông dành cho.”

Anh thêm:

“Bản năng chinh phục này em không nghĩ đến, nhưng tiềm thức em đã nghĩ hay sẽ nghĩ. Chỉ là vấn đề thời gian. Vì thế, anh biết chắc rằng, em có thể đem hạnh phúc cao nhất trong đời sống chúng mình nếu đừng bao giờ em mang ý nghĩ chinh phục một người đàn ông nào nữa.”

Bên tai tôi xoáy xoáy câu nói của Juliette trong *Roméo et Juliette*: *“Em quá thương chàng. Không chừng chàng ngại cưới em rồi em sẽ hư chăng?”* (*J’ai été trop tendre et peut-être eussiez-vous pu craindre en m’ épousant que ma conduite devint trop légère...* -Shakespeare).

Nghe anh phân tích tiếp:

“Anh cũng nhận thấy từ em một điều đặc biệt khác. Tâm hồn em thật mạnh mẽ phóng khoáng, vậy mà lại có những cái tản mạn mâu thuẫn một cách rất đáng yêu. Điển hình là cái bàn viết của em, trên đó xếp đầy những thứ kỳ lạ. Sách vở, muỗng nĩa, ly tách, bánh mì, xì dầu... đều được em cất giữ chung trên một mặt phẳng. Đền thăm em, cái bàn viết hấp dẫn anh hơn hết. Anh có cảm tưởng nó giống như một cửa hàng xén với đầy đủ vật dụng không thiếu thứ gì.”

Tôi kêu lên:

“Anh rõ là hay, để ý em từng chút!”

Anh gật đầu:

“Càng đi sâu vào cá tính em, anh càng ngạc nhiên đến mê.”

Tôi bật cười:

“Chính em từ trước vẫn chưa một lần tìm biết, bây giờ nghe anh nói tới đâu, em chợt hiểu mình tới đó bấy nhiêu.”

Và tôi kể:

“Em là đứa không có tuổi thơ. Sinh trưởng trong một gia đình người Huế giáo dục kỹ lưỡng, đám trẻ nhà em không hề được bước chân ra khỏi nhà, trừ các giờ đi học có xe đưa đón. Cha mất sớm, mẹ đi làm xa, tình thương gia đình chia cách từ khi còn rất bé, vì vậy mà vô tình em cũng trở nên là một đứa khá bất thường.

“Em không có bạn thân, chưa bao giờ biết đến các thú vui con nít. Em chỉ đọc sách. Ở các giờ chơi, trong khi bạn bè nô giỡn thì em đến ngồi bên một gốc cây, trên tay cầm quyển sách. Luôn luôn, em mang mặc cảm bơ vơ trước mọi người, lúc nào cũng muốn tìm vào những nơi cô quạnh. Tại trường học, em ưa thích nhất cái thư viện yên tĩnh. Trong trường Nhạc, em thường lang thang dưới các cội me. Ở nhà, em ẩn mình nơi bàn học có cái học nhỏ, trong đó em cất giấu mọi cái gì là của riêng em. Chỉ những vùng không gian ấy, em mới thật sự nghe an ổn.”

Nghiêng người nhìn ánh mắt lạ lùng tò mò của anh, tôi tiếp:

“Có một điều em ưa thích hơn cả là ánh đèn vàng chiếu ra từ khung cửa sổ những ngôi biệt thự, mỗi đêm tan trường Nhạc về, em vẫn thấy. Xuyên qua làn ánh sáng ấm áp, em tưởng như mọi đứa trẻ sống hạnh phúc êm đềm lắm để không thể nào cảm biết được tâm trạng cô đơn tràn ngập khi ấy trong em.”

Dưới ánh đèn ấm của căn phòng ngủ nhà anh Thùy, phần đời tuổi nhỏ với *“những đêm học trường Nhạc Sài Gòn, những chiều lang thang đi nhặt trái me rơi; những hôm được giáo sư cho nghỉ sớm để chuẩn bị buổi concert của một tài danh quốc tế nào sẽ đến trình tấu với giá vé bán ra thật đắt, thay vì về nhà, tôi trốn lại trong lớp, chờ cho đến khi người gác đàn đã khuất hẳn sau cánh cửa lớn với chùm chìa khóa lủng lẳng trong tay, mới dò ra ngôi lán vào một góc tối của thính đường, đợi giờ khai diễn”* ...; những kỷ niệm, những khuôn hình ấy, bây giờ trở về rõ ràng trong trí.

Đây là phần đòi được tôi yêu quý nhất, cũng là giai đoạn tôi thèm muốn tình thương gia đình hơn hết trong cuộc đời mình.

Tôi giải thích:

“Khi người ta thiếu điều gì, luôn luôn có khuynh hướng đi tìm điều ấy. Tuổi ấu thơ, điều thiếu thốn lớn nhất của em là sự xum vầy trong một gia đình đầy đủ anh chị em, cha mẹ. Vì vậy, từ niên thiếu, em đã nghe yêu mến lạ kỳ một cái xe phở hay xe bánh mì giữa khuya. Trong khoảng không gian bé nhỏ ấy, các chai lọ, chén bát được sắp xếp thứ tự ngăn nắp dưới ngọn đèn dầu leo lét, hình ảnh rất thân mật như trong một mái gia đình ấm cúng. Nhất là vào những đêm mưa rỉ rả, sự thân mật lại càng làm cho em say mê.”

Tôi cười:

“Nếu phân tích kỹ để hiểu điểm mâu thuẫn trong cá chất em như anh vừa nói thì phải thế này. Nỗi hoài vọng từ thơ ấu chính là *‘sự xum vầy đông đảo’*. Vì vậy, cái xe phở có những lọ chai ngăn nắp, hay cái bàn viết bừa bãi quy tụ mọi thứ linh tinh... đã biểu tượng cho *‘sự quây quần’* em từng mơ ước. Tuy nhiên, bản chất em là phiêu bạt lãng du, do đó cái xe phở lại nằm *‘trong một không gian đêm khuya rét mướt’*, và những thứ *‘bày hàng xén’* chỉ là *những món tiện dụng để dành cho sự ra đi* (như cây đàn, cuốn sách...) mà không là các vật dụng kèn càng nói lên sự dưng chân, cố định. Mâu thuẫn là như thế.”

Anh nhìn tôi, ánh nhìn nhuốm đầy thương xót.

Tôi tiếp:

“Tại trường Nhạc, em học rất giỏi, trong các kỳ thi thường chiếm thủ khoa. Nhưng từ bé mà em đã cảm biết tế vi một điều rằng, các giáo sư trong trường chỉ nể trọng những đứa nào có cha mẹ đầy đủ, nhất nữa nếu họ là những bậc uy quyền chức tước. Vì vậy, luôn luôn em chỉ nghe thèm muốn sự hiện hữu của một người cha. Cảm nghĩ này đeo đuổi cho đến lớn. Nên, không lạ gì khi tình yêu đối với em chỉ là phương tiện cho em tìm kiếm hình ảnh một người cha mình luôn luôn hoài tưởng. Có lẽ hiện tượng *‘cố tình chinh phục’* mà anh nhận xét cũng chỉ nảy sinh từ phản ứng sợ hãi nỗi cô đơn dày kín trong em mà thôi.”

Tôi úp mặt vào gối:

“Cũng vì vậy, ngày nay đã là vợ anh, anh nên hiểu giùm em cái tâm lý bất thường đó. Em chỉ xin anh một điều duy nhất: *‘Đừng bao giờ tạo cho em mặc cảm bơ vơ mà từ ấu thơ em đã nhận biết.’* Bao lâu anh còn dụi dụi đem cho em sự *‘yên trí có được anh’* thì bấy lâu em vẫn còn là người vợ hoàn hảo. Chính em cũng sợ như anh nói về bản chất chinh phục trong mình; nhưng em nghĩ, bản chất ấy sẽ không hiệu nghiệm NẾU ngày nào em KHÔNG CÒN cảm thấy cô đơn.”

Anh ghi tôi vào ngực:

“Anh hiểu. Và xin hứa. Từ nay là chồng em, dù không đem được cho em bạc tiền danh vọng, anh nguyện sẽ một đời đem hạnh phúc cho em.” []

